

Σήμερον τελούνται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ γάμοι τοῦ μεστοῦ γενναίων αἰσθημάτων μεγαλεμπόρου κ. Γεωργίου Ναοῦμ μετὰ τῆς ὡραιότητας καὶ ὑπὸ ἐξόχου ἀνατροπῆς κοσμουμένης Ἰρμας Πάνη, σχεδὸν βασιλίσσης τῶν ἀλεξανδρινῶν καλλωνῶν. Παράνυμφος ἔσται ὁ γαμβρὸς τοῦ κ. Ναοῦμ Χρῆστος Α. Καραθόπουλος· τοὺς δὲ γάμους θὰ εὐλογήσῃ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος. Οἱ νεόνυμφοι θὰ ἐκδράμουν ἀμέσως εἰς Κάϊρον, ὅπου τοὺς συνοδεύομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰς θερμὰς ὡς τὸ κλίμα τῆς ἐξοχῆς τῶν εὐχὰς μας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ὡς τώρα ἔγραφον ἐν Ἑλλάδι μόνον οἱ πίθηκοι· τώρα ἤρχισαν νὰ γράφουν καὶ κορίττοι· μεθαύριον θὰ ἔχωμεν καὶ οὐραγοτάγκους συγγραφεῖς. Τὸ βιβλίον ὅπερ ἔγραψεν ὁ κύριος Κορίλλος, ἱατρὸς ἐν Πάτραις, ἐπιγράφεται περὶ τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σωλῆνι τοῦ ἀνθρώπου κτλ.

Βουλευτὴς πρακτικωτάτου πνεύματος ὁμιλῶν περὶ τῶν γένων ἐπιστημονικῶν φόρων καὶ νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως ἔλεγε :

— Μὰς πέθαναν μετὰ τὴν ἐπιστήμην τους. Καὶ δὲν εἶναι μία, ἀλλὰ δύο ἐπιστῆμαι. Μία ὅταν εἶναι σ' τὴν ἀντιπολίτευσι, κ' ἄλλη ὅταν εἶναι σ' τὴν κυβέρνησι.

Τόσον συχνὰ ἀκούομεν ὅτι ἀφίκετο καὶ ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σαράδας μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Βακουφίων ἐπιτροπῆς, ἥτις μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἐποίησεν, ὥστε πολὺ φοβοῦμεθα μὴ αἱ ἐφη-

μερίδες κάμουν τυπογραφικὸν λάθος καὶ δὲν ἀναγγέλλουν ὅτι εἶναι μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Μαγκουφίων ἐπιτροπῆς.

ΤΡΙΩΔΙ

Τῆς ποθητῆς μας Ἀποκριᾶς ἀνοίγει τὸ Τριῶδι, χοροὶ, τραγοῦδια, ὄργανα, παιχνίδια, τρέλλαις, γέλοι· ἐμπρὸς λοιπὸν, πατέρις Ἑλλάς, σηκώσου εἰς τὸ πόδι, καὶ χόρευε μετὰ τούμπανα καὶ ἀδειαζε βαρέλια. Μακρὰ τὸ κοφτερὸ σπαθί, μακρὰ καὶ τὸ τουφέκι, ἀπ' τὸνα μέρος ταμπουράς, κ' ἀπ' τᾶλλο τουμπελέκι.

Ἄϊντε μας πάλι, ἄϊντε μας, καὶ ἤλθε καρναβάλι, ἀπὸ κρασιᾶ λογιῆς λογιῆς ἃς γίνουμε κουρούναις, ἐλάτε ἔρωτες γυμνοὶ, μασκαρευμένα κάλλη, σκεπάσετε τὰ μούτρα μας γαῖδουριναῖς μουτσούναις. Φανήτε ἔξω εὐγενεῖς καὶ πρόστυχαις γριζέταις, πόδια χυτὰ ἀνάψετε, λυθῆτε καλτσοδέταις.

Ἐλα ἐσύ, ἀδιαντροπιᾶ, γυμνὴ καὶ ξεσχισμένη, ἀργὰ με σένα ἃς περνοῦν τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὥραις, πέτα παντοῦ με ἔρωτας περιτριγυρισμένη, ξετσίπωνε νοικοκυραῖς, ξετσίπωνε καὶ κόραις. Κυλίσου μες ὅσα σπῆττα μας, κυλίσου μες ὅτους δρόμους, καὶ μέθα μας με ὄργια καὶ παννυχίδων κώμους.

Καὶ σύ, ἀμίλητη ἄντροπή, ἀτίμητο στολίδι, ποῦ κάνεις ὡμορφότερο τῆς ὡμορφιάς τὸ χρῶμα, μετὰ τῆς γυμνῆς ἀδιαντροπιᾶς σκεπάσου τὸ φτιασίδι,

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 447)

Ὅσον διὰ τὴν Αὐγούσταν, αὕτη εἶχεν ἀναβῆ ὡς εἴπομεν ἤδη εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Οἱ δύο κωπηλάται, οἵτινες μετήνεγκον αὐτὴν ἐκεῖ, εἶχον ἤδη ἐκπλαγῆ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς σκοπὸς ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ τίνας ἦσαν, ὅτι ἐπλησίασαν εἰς τὸν στόλον, οὐδ' ἐνεφανίσθη τις ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ πλησιάζωσι. Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει, ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο, οὐδ' ἤκούετο κρότος τις. Καὶ ἄλλη δὲ τις περίστασις προσέτι ἐξέπληξεν αὐτοὺς· αἱ γαλέραι ἐφαίνοντο λίαν πλησίον ἀλλήλων ὥρμισμέναι, τοσοῦτον πλησίον, ὥστε ἔψαυον ἀλλήλας. Ἦτο δὲ τοῦτο ἔργον προνοίας τοῦ Μαύρου, ὅστις εἶχεν ἀφ' ἐσπέρας φροντίσει νὰ προσεγγίσῃ πρὸς ἀλλήλας τὰς γαλέρας, ἕνδεκα οὐ-

σας τὸν ἀριθμὸν, ὅπως καταστήσῃ εὐχερεστεράν τὴν μελετωμένην πυρπόλησιν. Οἱ δύο ἐρέται εὐχαριστήθησαν ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ἐφάνη ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς, οὐδ' ἀπῆντησαν ἄλλο τι πρόσκομμα. Ἡ δ' ἐκπληξὶς τῶν οὐδένα κόπον τοῖς ἐπροξένει. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἦτο τόσον καλῶς ὡχρωμένη εἰς τὸ σάλι τῆς, ὥστε οὐδὲ παρετήρησεν ὅτι εἶχον πλησιάσει εἰς τὸν στόλον ἡδῆ. Ἐκυπτε κάτω, ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον καὶ οὐδὲν ἔβλεπεν.

Ὅτε ἀνέβη εἰς τὴν ναυαρχίδα, καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη ἐπανερχομένη εἰς τὸν ἕτερον ὄρμον, ὅθεν εἶχεν ἔλθει, ἡ Αὐγούστα ἠπόρησεν ἐκ τῆς νεκρικῆς σιγῆς ἥτις ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ πλοίου. Διευθύνθη πρὸς τὴν πρύμναν καὶ κατέβη μετὰ παλλομένην σφοδρῶς τὴν καρδίαν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐρημία ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ, καὶ γύμνωσις. Δὲν ὑπῆρχον ἐπιπλα, δὲν ὑπῆρχον στρώματα. Πάντα εἶχον γείνει ἄφαντα. Ἐν φῶς ὑπῆρχεν εὐτυχῶς, ἀλλὰ γύμνωσιν καὶ κενὸν ἐφώτιζε μόνον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ κανδήλα, ἡ καίουσα ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἣν ὁ Μαῦρος εἶχεν ἀφῆσει κατὰ μέρος, ὡς καὶ τὴν κανδήλαν, διανοοῦμενος ὅτι ἀφοῦ ἡ ναυαρχὴς ἐμελλε νὰ καῇ, δὲν ἔβλαπτεν ἂν συνεκαίετο μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἁγίου Μάρκου, τοῦ πολιούχου τῆς Βενετίας, ἡ εἰκών. Ἡ Αὐγούστα εὔρε σιδηρὰν τινα κλίνην ὅπως καθίσῃ ἐπ' αὐτῆς, διότι ἔτρεμεν ὅλη ἐφώνησε.—Ποῦ εἴσθε; Δὲν εἶναι κανεῖς ἐδῶ; Οὐδεὶς ἀπῆντησεν. Ἐπανελάβε πολλάκις κράζουσα. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐδῶ; ἐλάτε!

καὶ φύγε ἀπ' τὰ μάγουλα, καὶ φύγε κι' ἀπ' τὸ στόμα.
Μόνο ὅτ' αὐτῶν γέρων πῆγαινε τὸ ἄψυχο κουφάρι,
ποῦ δὲν ἔμπορει τὰ πόδια του γιὰ τὸ χορὸ νὰ πάρῃ.

Ἐμπρός, κυρίαί, κύριοι, εἰς ὅλας τὰς μοδίστρας,
ἐμπρός, φουστάνια φουντωτά, παπούτζια ἀτλαζένια,
ἀστράψετε ὅτ' ὁ στήθος μας σταυροὶ τῆς Ὁθωνίστρας,
καὶ ὅλοι μὲ παράσημα ὡς ἔχουν τενεκεδένια.
Εἰς τὰ κεφάλια μας φτερά, εἰς τὸ λαιμὸ γαλόνια,
ἀσπίδες, κράνη, ῥόπαλα, καμήλαις, μακαρόνια.

Καὶ σύ, Σημαία γαλανή, Σημαία ξεβαμμένη,
ποῦ μασκαρᾶδων σύμβολον κατήντησες νὰ γίνῃς,
εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς χοροὺς ὡς ἦσαι κρεμασμένη,
καὶ μὲ ἀέρα πάντοτε κυμάτιζε εἰρήνης.
Τίμα καὶ σύ τὸ γλέντι μας καὶ τὸ μασκαραλῆμι ...
ἰδοὺ ἡ μόνη σου τιμὴ, ἡ δάφνη καὶ ἡ νίκη.

Ἐμπρός, τρελλή μου Ἀποκρᾶ, ξεφάντωνε καὶ πῆδα,
ἀνοίγει σπῆττα φτωχὰ καὶ φωτίζει παλάτια,
ἡλέκτρισε μὲ μουσικὴ τὴ φίλη μας πατρίδα,
καὶ φτέρωσε τὰ πόδια μας, καὶ πύρωσε τὰ μάτια.
Τὰ μούτρα νὰ μασκαρευθοῦν, ἢ γειτονιαῖς ν' ἀνάψουν,
καὶ ὅλοι κι' ὅλαις, Ἀποκρᾶ, γιὰ σένα νὰ τὸ κάψουν.

Σουρῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ πατρός τῆς ἀρχαίας σχολῆς καὶ κόρης:

— Ἐ, Σοφουλὰ μου, ξεύρεις δά, σὲ ἀρραβωνίασα!

Οὐτε φωνὴ οὐτ' ἀκρόασις. Ἐκραξε πάλιν Ἡ κόρη Σανούτε!
Μάρκε! Μάρκε! Οὐδεὶς Μάρκος ὑπῆρχε πλὴν τοῦ ἀγίου
Μάρκου, ὡς εἴπομεν.

Τότε ἡ Αὐγούστα ἤρχισε νάνησυχῇ, νὰ φοβῆται, νὰ τρέ-
μῃ. Τί συνέβη; Διατί εἶχον ἐγκαταλίπει τὸ πλοῖον τοῦτο;
Τόσοι στρατιῶται, τόσον πλήρωμα τί ἐγένεον; ὁ Σανούτος
ποῦ ἦτο; Ἐβροθήθη καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατὰστροφμα.
Ἦθελε νὰ καλέσῃ τοὺς ἐρέτας, ὅπως ἐπανεέλθωσι μὲ τὴν
λέμβον των καὶ τὴν παραλάβωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον
καιρὸς. Ἡ λεμβὸς εἶχε γεῖναι ἄφαντος· εἶχε κάμψῃ τὴν
αὐτὴν καὶ ἐπανελθεῖ εἰς τὸν ὄρμον. Οὐδὲν ἔβλεπε πλέον
ἡ Αὐγούστα. Ἦσθάνθη ἑαυτὴν ἐν ἐγκαταλείψει. Περιέβλε-
ψε κύκλῳ καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ. Ἐκραξε μὲ δειλὴν φω-
νὴν πρὸς τὰ ἄλλα πλοῖα, τὰ κείμενα ἐγγύτατα τῆς ναυαρ-
χίδος. Δὲν εἶναι ἐδῶ κνεῖς; Ἀνθρώποι, ποῦ εἰσθε; Οὐ-
δεὶς ἀπάντησεν. Ἀλλως δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ κράξῃ γεγω-
νότερον, διότι ἐφοβεῖτο τὴν ἡχὴν τῆς ἰδίας αὐτῆς φωνῆς.
Τότε ἐστράφη πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὸν ἀντικρὺ αὐτῆς βράχον,
ἐρ' οὐ εἶδε δύο μελαίνες σκιας, αἵτινες ὠμοιάζον μὲ ἀνθρώ-
πους καὶ ἂν ἦσαν ἄνθρωποι, ἐφαίνοντο παρατηροῦντες αὐ-
τήν. Τίνες νὰ ἦσαν ἀρά γε; Ἡ Αὐγούστα ἐπεθύμει νὰ
κράξῃ πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν ἐτόλμα. Παράδοξος ἰδέα τῇ ἐ-
πῆλθε. Μήπως ἦτο ἐκεῖνος... ὁ σύζυγός της; Ἐκεῖνος
ὅν τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισε πρὸ μικροῦ ἐπὶ τῆς παραλίας
καὶ τὸν παρετήρησεν ἀκολουθοῦντα αὐτήν κατὰ μῆκος τῆς ἀ-

— Μὲ ποίονα, παπᾶ, μὲ ποίονα;

— Ἄ! κόρη μου, αὐτὰ δὲν λέγονται, εἶναι *ιδιαιτέρα*.

Ἔφος αὐλικόν:

..... Μετὰ τοῦτο, οἱ ἐνὶ ἡλώτατοι πρίγκιπες μετέβησαν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ δοξολογήσουν τὸν Ἰησοῦν.

Λυθάδεια ἐπαίτου γνωστοῦ διὰ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸ
κράσι:

Ἐπαίτης. Μίαν πεντάραν, κύριε.

Κύριος. Γιὰ νὰ πᾶ νὰ σφίξῃς τὴ μαστιχοῦλά σου;

Ἐπαίτης. Ἄν θέλῃς, δόσε μου περισσότερα, νὰ πιῶ
μπίρα!

ΛΕΣΧΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, ὅπερ ἐπικά-
θεται τῆς στέγης αὐτοῦ ὡς ὑψηλὸς πῖλος ἐπὶ τῶν κροτά-
φων κεφαλῆς τεραστίων διαστάσεων, ἐσήμαινε τὴν ἔκτην
πρωϊνὴν ὥραν, ὅταν ἀπεχώρουν τῆς χορευτικῆς αὐτοῦ αἰθού-
σης καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν.

*

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐρρίφθην κατάκοπος, μετὰ οκτάωρον χο-
ρευτικῆν ἀσκήσιν καὶ αὐπνίαν.

Τότε ὅλη ἐκεῖνη ἡ λαμπρὰ αἵθουσα μὲ τὴν θεατρικὴν τῆς
διακόσμησην, μὲ τὴν εὐρεῖαν κυκλοτερῆ τῆς ἑκτασιν, τὴν
ὑψηλὴν τῆς ὀροφῆν, τὴν γαλαρίαν τῆς, τοὺς μουσικούς
τῆς ἡχους, τὰ χορευτικὰ τῆς ζεύγη, τὰ ποικίλα ἀνα-

κτῆς, ἦν παρέπλεον; Ἀλλ' ὄχι δὲν θὰ ἦτο ὁ σύζυγός της,
ἦτο μᾶλλον ἡ σκιά τοῦ συζύγου της. Διότι ἡ Αὐγούστα
δὲν ἠΐξευρεν ἂν ἔζη, πολλάκις ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ πλη-
ροφορίαν περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐτόλμα, περιέμενε νὰ τὴν
πληροφορήσῃ τις οἰκοθεν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν ἐτόλμων ὡ-
σαύτως, καὶ πολλῶ μᾶλλον, νὰ ἀναφέρωσιν ἐπὶ παρουσίᾳ
αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ὅχι δὲν ἦτο βεβαίως
ἐκεῖνος ἦτο ἡ σκιά αὐτοῦ. Σκιά τεθλιμμένη καὶ γογγύ-
ζουσα, ἥτις εἶχε ἐκφύγει ἐκ τοῦ Ἀδου, καὶ περιεπλανᾶτο
ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτῆς, ἀγ-
γέλου, ἢ μᾶλλον ξεναγωγουμένη παρ' αὐτοῦ, εἰς τοὺς
τόπους, μεθ' ὧν δυστυχία τις συνέδεε τὰς ἀναμνήσεις της.
Τὴν εἶδεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ συλλαβούσα
αὐτήν ἐπ' αὐτοφῶρῳ εἰς ἀμυβόλου ἐννοίας ἐκδρομὴν, οὐχ
ἥττον δὲν ἀπέστρεψεν ἐπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν
ἡκολούθησε μετὰ καρτερίας καὶ ἀνοχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀρετὴ
τῶν μεταστάντων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Διότι δὲν δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ζώντων τοσαύτη ὑπε-
ράνθρωπος ἀνοχή!

Ἡ Αὐγούστα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιμετωπίζῃ
τὴν σκιάν ταύτην, κατέβη αὖθις εἰς τὸν θάλαμον. Ἡ καν-
δήλα τοῦ ἀγίου Μάρκου τὸν ἐφώτιζεν εἰσέτι, οὐδ' ὑπῆρχεν
ἄλλη τις παραμυθία πλὴν αὐτῆς διὰ τὴν δυστυχὴ ταύτην
γυναῖκα.

Ἦρχισε νὰ σκέπτεται τί νὰ πράξῃ. Ἡ ἔρημος αὐτῇ γα-

φυκτικά της, τὸν πλούσιον φωτισμόν της, ἐστροβιλλίζετο ἀκόμη περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου ὡς τελευταία γιγοῦρα τοῦ Κοιλιωτῆν ὅποιαν ὁ ὕπνος ὁλονὲν ἐπειράτο νηπομακρύνῃ.

Καὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ὅλαι αἱ ἐντυπώσεις μου ἐκ τοῦ χοροῦ, καὶ ὅλαι αἱ εἰκόνες ὡς ἐν πανοράματι παρτάσσοντο πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ αἱ τοαλέται καὶ αἱ καλλοναὶ καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κομφοῦτης μὲ τὸν πειραϊκὸν κόσμον μοὶ ἐφαίνοντο ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης κατοπτριζόμενα. — Καὶ ὅταν οἱ ἵπποι μασιγωθέντες ἤρχισαν τὸ τυπικὸν καὶ μονότονον τάχος τῶν, τότε ζωηροτάτη παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ γιγοῦρα μὲ τὰ γκέρμα εἰς τὸ κοτιλλιὸν διὰ τῶν ὁποίων ζευγνύει εἰς κύριος δύο κυρίας δί-κην φορβάδων, καὶ τάνάπαλιν μία κυρία δύο ἐκ τῶν κυρίων οἶνοι ἀκεραίῳ ἵππων ἢ ἐπιδητόρων, ὡς θὰ ἔλεγε σεμνότερον ὁ Αἰῶν, καὶ ἀφοῦ καλπάζουσαι περιτρέξωσι τὴν αἴθουσαν αἱ δύο αὐτὰς παρίλλαι, συναντῶνται, ἀφίνοσι τὰ ἡνία, τοῦτέστιν ἀφηνιάζουν, συμπλέκονται εἰς ζεύγη χορευτικά καὶ ἐπανερχονται εἰς τὰς θέσεις τῶν. Καὶ ἐτροχληάτει ἡ ἀμαξία μου διὰ τῶν πλατειῶν ὁδῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀπεμακρύνετο ὁλονὲν τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ νοῦς μου περιδινεῖτο ἀκόμη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἦδη εὐρισκόμην ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν ᾧ ἡ διαλυομένη κατὰ μικρὸν σκοτία καὶ οἱ σθενύουσιν βαθμυδὸν ἀστέρες μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀνατείλῃ εἰς τὰ παράθυρα τῆς ἀμάξης μου, ἀποδιώκουσα τὸ νυκτερινὸν ὄραμά μου· ἀλλὰ τότε ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἀπεκοιμήθην.

Εἰς τὸ γραφικώτατον μέρος τῆς πόλεως, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, κεῖται τὸ χρηματιστήριον τοῦ Πειραιῶς. Ἐχει πρὸς τὴν ὀπισθίαν αὐτοῦ πλευρὰν τὴν πλατείαν τοῦ Θεμι-

στοκλέους, πρὸς τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ τὸν ἀμφιθεατρικὸν λιμένα, πρὸς τὴν μεσημβρίαν τὸν Τινάνιον κήπον καὶ πρὸς βορρὰν τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως. Ὁ ῥυθμὸς τοῦ χρηματιστηρίου οἰκοδομήματος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀόριστος εἶναι οὐχ' ἥττον καλλιτεχνικός, καὶ βεβαίως ἐν Πειραιεὶ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἰδρυμάτων. Ἀλλ' ἀφίνοτες ἡμεῖς ἐνταῦθα εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν, ἀκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ἀπλῶς ὅτι ἡ μεγάλη αὐτοῦ αἴθουσα, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν ἡμικυκλίῳ τὴν πρόσοψιν τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος εἶναι ἴσως κατάλληλος διὰ χρηματιστήριον ἢ τι ἄλλο, κατ' ἐξοχὴν ὅμως μᾶς ἐφάνη ἀρμοδιωτάτη διὰ χορὸν καὶ βεβαίως ἡ κυριολεξία αὐτῆς θὰ ἦτο χορευτικὴ αἴθουσα.

Μετὰ τὴν ἀνακτορικὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ δυσκόλως θέλομεν εὑρεῖ ὁμοίαν τῆς τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, κατὰ τὴν ἔκτασιν· το κυκλοτερές αὐτῆς τὴν καθιστᾷ ἔτι μᾶλλον εὐρυτέραν, ἐν ᾧ τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς τῆς, αἱ δύο αὐτῆς πλευραὶ, τὰ παραρτήματα οὕτως εἶπεν τῆς αἰθούσης, διαχωριζόμενα ὑπὸ μαρμαρίνων κιόνων καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς διακόσμησις προσθέτουσι πολὺ εἰς τὸν εὐρὺν αὐτῆς χώρον.

*

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χρηματιστηρίου τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης τετάρτης συνέρρευσε πλῆθος πολὺ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς προσκεκλημένων εἰς τὸν προαγγελθέντα χορὸν ὑπὲρ τοῦ Τζανίου Ὀρφανοτροφείου. Κωλύματά τινα ἐν οἷς καὶ ἐν ἡ δύο πένθη ἐν Πειραιεὶ καὶ μικρὰ διένεξις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Δέσχης συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ προσδοκώμενου πλῆθους καὶ ἀναλόγως τῶν προσκλήσεων καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου τῆς αἰθούσης. Ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῇ πολυπληθεὶ ὅπως δῆποτε ἐκείνη

λέρα τῇ ἐφαίνετο ὡς τάφος, ὃν εὔρε τέλος κατόπιν τοσούτων περιπλανήσεων ἐν τῷ κόσμῳ. Ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς ἱστορίας τῆς, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἐρημώσεως καὶ τῆς καταστροφῆς, ἦτο ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ὅπερ εἶχε προτείνει αὐτῇ τὸ πεπρωμένον τῆς. Ἦτο ἐκεῖ ὡς ἡ παῖσις εἰρηνεῖα τῆς τέχνης τῆς, ἦτο παγίς συλλεβούσα αὐτὴν τέλος καὶ μὴ δυνάμενη νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Τὴν συνεῖχεν ὡς κύφον καὶ τῇ ἐφαίνετο λέγουσα πρὸς αὐτὴν μυστηριωδῶς σὲ κρατῶ:

Ἡ Αὐγούστα ἠρνήθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν πᾶσαν φιλαυτίαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, ἂν ἐμελλε νὰ χαθῇ ἐνταῦθα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, ἂν ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὸν θάνατον, τοῦτο ἦτο ἐπὶ τέλους δικαιοσύνη ἀπὸ πολλοῦ καθυστεροῦσα. Ἐτυλίχθη εἰς τὸ σάλι τῆς, κατεκλίθη ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κλίνης καὶ προσεπάθησε νὰ ἀπέλθῃ εἰς προὔπαντησιν τοῦ θανάτου, ἥτοι νὰ ἀποκοιμηθῇ. Μὴ δυνάμενη δὲ νὰ σκεφθῇ, μὴ τολμῶσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ γενναίως τὴν θέσιν τῆς, ἐβυθίσθη εἰς κατάστασιν ἥτις ἦτο χεῖρων καὶ τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τοῦ ὕπνου, ἦτο μέσον τι μεταξὺ δνειροπολήσεως καὶ ἀποκαρώσεως.

Ἀλλ' αἶφνης ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἀφυπνίσθη ἀποτόμως καὶ τρομερῶς. Παράδοξος καὶ ἀπαίσιος κρότος ἀντήχησεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός· συγχρόνως δὲ φῶς ἄπλετον καὶ ἐκθαμβοῦν ἀνέλαμψεν. Ἡ Αὐγούστα ἠγέρθη μετὰ

τρομῶδους κινήματος, ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὤρμησε νάναβῃ εἰς τὸ κατὰστροφμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Ὁ Μαῦρος καὶ ἡ συμμορία αὐτοῦ κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν. Ἦνοιζαν τὸν νεώσοικον, μετέφερον εἰς τὴν Φελοῦκαν τὴν πίσσαν, τὸ δαδίον, τὴν ἀσφαλτον καὶ τὴν ῥητίνην καὶ ἐπέβησαν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς Φελοῦκας. Ἐλυσαν τὰ ἀπόγεια σχοινία αὐτῆς καὶ ἐπλευσαν κωπηλατοῦντες, διευθυνόμενοι εἰς τὸν στόλον. . .

Ἐφθασαν εἰς τὴν ναυαρχίδα. Ὁ Μαῦρος ἠτοίμασε τὴν ἐσχάραν μὲ τὰς ἐμπρηστικὰς ὕλας καὶ τὴν ἠναψεν. Ἐψωσε τὸν βραχίονα καὶ ἐκόλλησε τὸ πῦρ εἰς τὰ πλευρά τῆς ναυαρχίδος τοῦ Σανούτου. Ὁ Φιχμυρὸς εἶδε μετ' ἀπορίας τὸ κίνημα τοῦτο, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοι, πλὴν τοῦ Καρτάτση, καὶ ἔκαμεν ἐντόνως παρατηρήσιν.

— Τί κάμνεις, Μαῦρε; ἔκραζεν. Αὕτη εἶναι ἡ ναυαρχὶς τοῦ κόμητος Σανούτου! Θέλεις νὰ τὴν καύσῃς;

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.